



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4128/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд, чији је пуномоћник Љиљана Попадић адвокат из ... и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура Железнице Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „Железнице Србије“ АД Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1589/19 од 13.05.2019. године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог АД „Железнице Србије“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1589/19 од 13.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АД „Железнице Србије“ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1589/19 од 13.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 502/18 од 07.02.2019. године одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Усвојен је тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиоцу за период од 01.03. до 01.09.2015. године на име трошкова за исхрану у току рада и на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора солидарно исплате износе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом, као и износе на име обрачунате законске затезне камате, те да му накнаде трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом, а одбијен је предлог туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд за прекид поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АД „Железнице Србије“ је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у општем интересу и интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да

нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу става 1. наведеног члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана или новог тумачења права, имајући у виду став изражен у пресудама овог суда, донетим у истоветним чињенично-правним споровима, због чега судске одлуке приложене уз ревизију не оправдавају потребу одлучивања о ревизији ни ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 21.03.2018. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 13.05.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић